

РЕШЕНИЕ

№ 418

гр. Варна, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ ТО, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мила Й. Колева

Членове: Тони Кръстев
Десислава Г. Жекова

при участието на секретаря Нели П. Катрикова Добрева
като разгледа докладваното от Тони Кръстев Въззивно гражданско дело № 20243100500176 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 ГПК, образувано по въззивна жалба срещу решение № 3864/28.11.2023 г., постановено по гр.д. № 5510/2022г. по описа на Районен съд – Варна, в частта, с която е прието за установено между страните, че И. В. В. дължи на „Максо България“ АД сумата от 4197,84 лева – непогасени лизингови вноски по договор за обратен лизинг № 231/16.07.2019г. за периода от 20.01.2020 г. до 20.09.2020 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението 16.07.2021 г. до окончателното плащане на сумата; сумата от 1396,07 лева – договорна лихва за периода от 21.01.2020 г. до 07.10.2020 г.; сумата от 222,83 лева – мораторна лихва за забавено плащане на лизинговите вноски за периода от 21.01.2020 до 07.10.2020 г.; сумата от 299,31 лева – заплатена Гражданска отговорност на лизинговата вещ за 2019 г., сумата от 186,09 лева – заплатена Гражданска отговорност на лизинговата вещ за 2020 г., както и сумата от 50 лева – дължима сума за годишен технически преглед за 2020 г., за които суми е издадена по реда на чл. 410 ГПК Заповед за изпълнение №4686/07.09.2021 г. по ч.гр.д. № 10470/2021 г. по описа на ВРС, на основание чл. 422 от ГПК вр. чл. 79 ЗЗД, чл. 342 от ТЗ.

Въззивникът, чрез назначения му особен представител, намира първоинстанционното решение за неправилно. Поддържа, че договорът за лизинг е нищожен поради противоречие с добрите нрави и нарушение на императивни разпоредби на Закона за потребителския кредит, Закона за защита на потребителите и всички останали относими нормативни актове. Посочва, че не са спазени изискванията към формата на договора по чл. 10 от ЗПК и че са допуснати нарушения по чл. 12, ал. 1, т. 7, тъй като в него липсвали достатъчно разяснения за общия размер на вземането и условията за усвояването му. Липсвала информация по чл. 12, ал. 1, т. 8 – 12 и т. 20 ЗПК. Счита за неправилен извода на първоинстанционния съд, че ищецът е собственик на автомобила – лизингов актив и че е осигурил необезпокояваното ползване на лизинговия актив. Ищецът не бил изпълнил указанията на съда да представи

разпечатка – заявка за сключване на договора, поради което моли да бъде прието, че в заявката се съдържат уговорки, освобождаващи лизингополучателя от заплащане на претендираните от ищеца суми. Оспорва наличието на непогасени суми по договора. Оспорва основателността на претенцията за договорна лихва, тъй като от исковата молба не ставало ясно как се образува сумата от 1396,07 лв., като поддържа възражението, че претенцията значително надхвърля договорната лихва, включена в лизинговите вноски за периода от 01.01.2020 г. до 07.10.2020 г. съгласно погасителния план. Поддържа възражението, че договорената възнаградителна лихва в размер на 40% противоречи на добрите нрави и е нищожна, тъй като надхвърля трикратния размер на законната лихва. Поддържа, че ГПР е по-висок от петкратния размер на законната лихва, което води до нищожност на договора. Счита, че при определяне на размера на претенциите за главница и договорна лихва не са отчетени посочените в исковата молба плащания. Оспорва да се дължат каквито и да е плащания по лизинговия договор след 07.10.2020 г., когато договорът бил развален и автомобилът бил предаден на лизингодателя. Уговорки в договора или Общите условия за дължимостта на лизингови вноски с падеж след 07.10.2020 г. били неравноправни, на основание чл. 143 от ЗЗП. Оспорва като недоказано вземането за платена премия по застраховка „Гражданска отговорност“ от ищеца. Освен това, нямало основание ответникът да бъде задължен след датата 07.10.2020 г. Вземането за такса за извършване на годишен технически преглед на автомобила през 2020 г., намира за изцяло недоказано. Представената фактура от 20.10.2020 г. била издадена е след връщането на владението на автомобила на лизингополучателя и прекратяване на правоотношението между страните. Оспорва да е било извършено плащане по фактурата. Възразява срещу начислената законна лихва за забава за периода от 21.01.2020 г. до 07.10.2020 г. в размер на 222,83 лв., като оспорва изпадането в забава от ответника за плащане на лизингови вноски. Моли за отмяна на решението в обжалваните части и отхвърляне на исковите претенции като неоснователни.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна, с който въззивната жалба се оспорва като неоснователна. Намира решението на ВРС за постановено при правилно прилагане на материалния и процесуалния закон, съобразено с доказателствения материал по делото. Относно изложените във въззивната жалба възражения намира, че противоречат на разпоредбата на чл. 266, ал. 1 от ГПК, тъй като са несвоевременно направени и не подлежат на обсъждане. Излага, че ВРС е обсъдил всички въведени в производството възражения и правилно и обосновано оставил същите без уважение. Моли за потвърждение на постановеното решение. Претендира разноски.

За да се произнесе по спора, Варненски Окръжен съд съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявени по реда на чл. 422 от ГПК от „Максо България“ АД (с предишно наименование „Кредисимо Супер“ АД) срещу И. В. В. обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 342 от ТЗ за приемане на установено между страните, че ответникът дължи на ищеца сумите по Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК № 4686/07.09.2021 г. издадена по ч.гр.д. № 10470/2021 г. по описа на ВРС на основание договор за обратен лизинг № 231/16.07.2019 г. и общите условия на лизингодателя.

В исковата молба се твърди, че на 16.07.2019 г. между ищеца като лизингодател и ответника като лизингополучател бил сключен договор за обратен лизинг със задължение за придобиване на собствеността върху лизинговия актив – МПС. Твърди се, че страните са договорили заплащане на лизинговата вещь на 18 лизингови вноски при общо договорена лизингова цена от 9199,07лв., от които главница от 6500 лв. и договорна лихва от 2699,07

лв. в срок до 20.01.2021 г. Страните договорили и заплащане от лизингополучателя на всички разноси, сторени от лизингодателя. Твърди се, че ищецът е изпълнил изцяло задължението си по договора като е предоставил лизинговия актив, но ответникът не изпълнил своите, като извършил само две плащания: на 25.08.2019 г. – сумата 217 лв. и на 20.12.2019 г. – сумата 1900 лв. Твърди се, че на 07.10.2020 г. договорът за лизинг бил развален поради виновно неизпълнение от страна на ответника. С приемо-предавателен протокол от същата дата лизингополучателят върнал автомобила на лизингополучателя. Към датата на връщане на вещта били падежирали 14 вноски, които не са заплатени. Съобразно постигнатите договорки ответникът не бил заплатил и други разходи свързани с вещта, - данък МПС за 2019 г. и 2020 г.; годишна гражданска отговорност за 2019 г. и 2020 г. и други разходи, в това число възстановяване владението на актив; ремонтни дейности и закупуване на авточасти; годишен технически преглед; куриерска пратка, дължими на основание т. 8.7.2, т. 8.7.6 и следващи от раздел 8. „Други права и задължения на Лизингополучателя" от ОУ. Издадената по заявление от ищеца заповед за изпълнение на парично задължение била връчена по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което и за ищеца бил налице правен интерес от установяване съществуване на вземането му за сумите, предмет на заповедта. Претендират се и сторените по делото разноси.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът е подал отговор на исковата молба, с който се възразява за неподведомственост на спора. Отделно, се оспорват исковете по основание и размер. Намира договора за лизинг за нищожен, поради накърняване на добрите нрави и като противоречащ на закона. Твърди се, че ответникът е заплатил изцяло суми по договора. Оспорва ищецът да е изправна страна. Твърди, че не е осигурено безпрепятствено ползване на лизинговата вещ, поради което не се дължат лизинговите вноски и другите разходи по договора. Оспорва лизингодателят да е собственик на процесния автомобил, предвид на което намира договора за нищожен, евентуално че ищецът не е изпълнил задължението по него за необезпокоявано ползване на автомобила. Твърди, че ответникът е развалил договора. Оспорва да има непогасени суми по договора, поради липса на издадени фактури от страна на ищеца за тези суми. Оспорва се размера на претендираната договорна лихва, отделно намира, че същата от 40 % надхвърля четири пъти законната лихва и е нищожна. Счита, че не са отчетени извършените от ответника плащания. Оспорва дължимост на вноски с настъпил падеж след 07.10.2020 г., поради разваляне на договора, евентуално поради тяхната недължимост въз основа на неравноправни клаузи. Оспорва се наличието на застрахователно правоотношение по договор за ГО и дължимостта на претенцията, да са заплащани такива, както и местен данък за процесните години. Оспорва да са налице разходи за извършен годишен технически преглед, евентуално тяхната дължимост. Оспорва се дължимостта на законната лихва. Релевира възражение за погасяване по давност на претендираните суми.

Съдът, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок от надлежно легитимирана страна при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели, ВОС намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно

разпореждането на чл. 269, ал.1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като служебно се произнася в хипотезите на нарушение на императивна правна норма.

От фактическа страна:

От представения по делото договор за покупко-продажба от 16.07.2019 г. с нотариална заверка на подписите се установява, че ответникът И. В. е продал на ищеца „Кредисимо Супер“ АД - клон Варна (сега „Максо България“ АД) лек автомобил марка „Мерцедес – Бенц“, Е класа, рег. номер *****, за сумата от 6 500 лева, платима в тридневен срок от сключването на договора. В т. 2 от договора е посочено, че купувачът иска да придобие собствеността върху МПС с цел да предостави същото за възмездно ползване на продавача при условията на Договор за обратен лизинг по смисъла на чл. 342 - 347 във вр. с чл. 1, ал. 1, т. 15 от Търговския закон на Република България. Съгласно т. 3 от договора страните желаят да сключат последващ договор за обратен лизинг, с който продавачът да получи правото да използва МПС при условията, в сроковете и срещу възнаграждението, които страните ще уговорят в договора за обратен лизинг.

От представения по делото Договор за обратен лизинг № 231 от 16.07.2019 г. се установява, че между ищеца като лизингодател и ответника като лизингополучател е сключен договор за обратен лизинг със задължение за придобиване от лизингополучателя на собствеността върху лизинговия актив, с предмет лек автомобил „Мерцедес – Бенц“, Е класа, рег. номер *****. Видно от чл. 4 и чл.9 от договора страните са договорили заплащане на лизинговата вещь на 18 лизингови вноски, при общо договорена лизингова цена от 9 199,07 лв., от които главница от 6 500 лв. и договорна лихва от 2699,07лв. в срок до 20.01.2021 г., при лихвен процент от 40 % и ГПР 48,21%, и погасителен план съгласно Приложение № 1.

Видно от погасителния план, към 07.10.2020 г. – датата на която ищецът твърди, че ответникът му е предал лизинговия актив, е настъпил падежът на 14 от общо 18 лизингови вноски в т.ч. 4197,84 лева главница и 2 504,07 лева договорна лихва.

Съгласно т. 1.2 от договора за обратен лизинг, този договор, общите условия, заявката за сключване на договора, ведно с приложенията към тях и дадени съгласия от лизингополучателя представляват цялостното и единно споразумение между страните във връзка с посочения в договора предмет.

Съгласно т. 2.2. при условията, в сроковете и по реда на договора и Общите условия, ведно с всички други приложения към тях, лизингодателят предоставя за ползване на лизингополучателя посочения лизингов актив срещу което лизингополучателят се задължава да заплати на лизингодателя уговорените суми и другите разходи, както и да придобие собствеността върху лизинговия актив.

Като доказателство по делото са представени Общи условия (ОУ) към договори за обратен лизинг приети на 15.02.2019 г., изменени на 15.04.2019 г. и на 10.05.2019 с решение на Съвета на директорите на „Кредисимо Супер“ АД. В т. 1.5. от Раздел I „Дефиниции“ е посочено, че „лизингов актив“ означава леки и товарни моторни превозни средства с максимално допустима маса до 3500 килограма, продадени от лизингополучателя на лизингодателя, ползването върху които впоследствие е предоставено от лизингодателя на лизингополучателя по силата на Договора за обратен лизинг. Според т. 1.9. „заявка за сключване на Договор/Заявка - поместена на Интернет страницата“ е стандартизирана електронна форма за кандидатстване за сключване на Договор за обратен лизинг, съдържаща лични данни на Лизингополучателя, снимки от валидната му лична карта, данни за моторното превозно средство, бъдещ предмет на договора, сума на исканото

финансиране, срок на лизинга и други условия, необходими на лизингодателя за оценка на бъдещия лизингов актив, идентификацията и кредитоспособността на лизингополучателя.

Съгласно т. 2.2 от ОУ, със сключването на договора за обратен лизинг лизингодателят предоставя за ползване на лизингополучателя лизинговия актив, придобит от лизингополучателя посредством договор за покупко-продажба, срещу лизинговите вноски, уговорени в договора, а лизингополучателят се задължава да приеме лизинговия актив, да заплаща лизинговите вноски и другите разходи и да придобие правото на собственост върху лизинговия актив след заплащането им.

Видно от договора за лизинг и общите условия, лизингополучателят е поел задължения за заплащане на всички разходи, сторени от лизингодателя (чл. 11 от договора), в т.ч. застрахователните премии по гражданска отговорност (чл. 14), всички данъци такси за автомобила, застрахователни премии, всички разходи направени за възстановяване на държането или запазването на автомобила (т. 8.7.2, т. 8.7.6 и следващи от ОУ).

Не е спорно, че автомобилът, предмет на лизинга с рег. № *****, е предаден на лизингополучателя, което се установява и от двустранно подписан протокол.

Представена е фактура № 5671/20.10.2020 г. издадена от „Борд 11“ ООД с получател „Кредисимо Супер“ АД за извършен годишен технически преглед на лек автомобил дог. 231 при цена от 50 лв.

Представени са доказателства за заплатени от ищеца премии по застраховка гражданска отговорност на л.а. с номер ***** в размер на 299,31 лв. за 2019 г., 98,04 лв. и 88,05 лв. за 2020 г. Представено е платежно нареждане за заплатен данък към Столична община за 225,12лв.

От представеното удостоверение от 17.08.2023 г. от сектор Пътна полиция, ОД на МВР – Варна, се установява, че процесния автомобил е регистриран на 01.07.2019 г. като собственост на И. В. В., като 16.07.2019 г. е извършена промяна в данните за собственика и като такъв е вписано „Кредисимо Супер“ АД – клон Варна, а като ползвател е вписан И. В..

Правна страна:

Предявените искове са с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 342 ТЗ. Ищецът носи тежестта да докаже възникване на валидно облигационно правоотношение между страните въз основа на Договор за обратен лизинг № 231 от 16.07.2019 г. и приложимите към него ОУ, по който е изпълнил задълженията си за придобиване и предаване на лизингополучателя лизинговата вещь за вземездно ползване, размерът на претендираните лизинговите вноски и настъпването на изискуемостта им, както и размер на разходите, свързани с ползване на вещта.

С договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещь от трето лице при условия, определени от лизингополучателя и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение. За разлика от оперативния лизинг, финансовият лизинг съчетава мандатния елемент – поръчката на лизингополучателя с финансово-кредитния елемент – придобиването на вещь от лизингодателя с негови средства и последващото ѝ изплащане от лизингополучателя под формата на възнаграждение за ползването – лизингови вноски. Доколкото нормата на чл. 342, ал. 2 ТЗ е диспозитивна в практиката и теорията се приема, че няма правна пречка третото лице, от което се придобива актива, да бъде същото, на което впоследствие се предава по договора или т. нар. обратен лизинг.

От представените по делото доказателства съдът приема за установено, че на 16.07.2019 г. между страните е бил подписан договор за финансов „обратен“ лизинг, по силата на който ищецът се е задължил да предостави лизинговия актив за ползване на

ответника срещу съответно възнаграждение. Ответникът като лизингополучател от своя страна се е задължил срещу предоставеното му ползване да заплаща уговорената с договора цена, както и да придобие правото на собственост върху автомобила след изтичане на срока на договора за лизинг.

Ответникът е направил с отговора на исковата молба възражение за нищожност на договора за обратен лизинг от 16.07.2019 г. поради накърняване на добрите нрави и противоречие на закона. Оспорил е лизингодателят да е собственик на процесния автомобил, от което също е извел възражение за нищожност на договора. Възраженията за нищожност се поддържат и с въззивната жалба.

Съдът намира, че въпросът за валидността на възникналото между страните правоотношение въз основа на Договор за обратен лизинг № 231 от 16.07.2019 г. и приложимите към него ОУ, е обусловен от действителността на договора за покупко-продажба от 16.07.2019 г., с който ответникът И. В. е продал на ищеца собствения си лек автомобил „Мерцедес – Бенц“, Е класа, рег. номер *****, който автомобил представлява и лизинговия актив по договора за обратен лизинг.

Възражение за недействителност на този договор не е въведено от ответника. Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 27.04.2022 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2020 г., ОСГТК, съдът е длъжен да се произнесе в мотивите на решението по нищожността на правни сделки или на отделни клаузи от тях, които са от значение за решаване на правния спор, без да е направено възражение от заинтересованата страна, само ако нищожността произтича пряко от сделката или от събраните по делото доказателства.

Видно от Общите условия (ОУ) към договори за обратен лизинг на ответното дружество, същото е установило процедура, стартираща със заявка, посредством която бъдещият лизингополучател кандидатства за сключване на договор за обратен лизинг (т. 3 от ОУ). В тази заявка, наред с личните си данни, сума на исканото финансиране, информация за кредитоспособността си и др., клиентът предоставя и данни за моторното превозно средство, бъдещ предмет на договора за обратен лизинг. Следващата стъпка (т. 4 от ОУ) е лизингодателят да извърши оценка на кредитоспособността на кандидата за финансиране и на предложеното МПС (лизинговия актив), след което клиентът прехвърля правото на собственост върху МПС на лизингодателя (т. 5 от ОУ) на цена определена на база извършените оценки. Непосредствено след това страните сключват договор за обратен лизинг, с който същото МПС се предоставя на лизингополучателя за ползване срещу заплащане на сума в размер на цената по първия договор, платима на вноски заедно с уговорена възнаградителна лихва. След изплащане на кредита, лизингополучателят е длъжен отново да придобие собствеността върху лизинговия актив.

Видно от т. 2.2 от Общите условия, страните от самото си встъпване в преговорния процес целят сключване на три взаимно свързани сделки – (1) продажба на МПС (лизингов актив) от лизингополучателя на лизингодателя; (2) предоставяне на ползването на лизинговия актив от лизингодателя на лизингополучателя по силата на договор за обратен лизинг срещу заплащане и (3) прехвърляне на собствеността на лизинговия актив обратно на лизингополучателя.

В договора за покупко-продажба на МПС от 16.07.2019 г. изрично е посочено, че целта на сделката е МПС предмет на договора да бъде предоставено за възмездно ползване от купувача на продавача при условията на договор за обратен лизинг. Условията на договора за обратен лизинг включват задължение на лизингополучателя да изкупи обратно вещта, предмет на договора за продажба на МПС (т. 13 от ОУ). Следователно, сключеният на 16.07.2019 г. договор за покупко-продажба на МПС представлява по своята същност

договор за продажба с уговорка за изкупуване.

Съгласно чл. 209 от ЗЗД продажбата с уговорка за изкупуване е недействителна. Продажбата с уговорка за изкупуване е обявена за недействителна, защото крие опасности за стопански по-слабата страна. В доктрината се дава следния класически пример в това отношение: Някой има нужда от пари и търси заем. Заемодателят иска да бъде обезпечен, но не чрез залог, а иска вещта, която ще го обезпечава, да му бъде продадена, с право на изкупуване. Това право на изкупуване продавачът (заемателят) ще може да упражни, ако върне заетата сума на падежа. Пропусне ли тази възможност, продавачът безвъзвратно губи възможността да откупи обратно имота си. Купувачът окончателно става собственик на (всъщност заложената му) вещ въпреки разпоредбата на чл. 152 ЗЗД, която не му позволява това. Това е законовият разум ЗЗД да забрани такива продажби. (Проф. д-р О. Герджиков, Търговски сделки, 2008, стр. 107).

В разглеждания случай, макар и сделките да са търговски за ищеца, тъй като са свързани с упражняването от него занятие, съдът намира, че специалните разпоредби за търговската продажба, в т.ч. чл. 333 от ТЗ, който регламентира търговска продажба с уговорка за изкупуване, не намират приложение в правоотношенията между страните, а отношенията се уреждат от общите разпоредби на гражданското право.

Съображенията за това са следните:

На първо място, не е налице хипотезата на чл. 333 от ТЗ. Съгласно тази разпоредба, продажба с уговорка за изкупуване е допустима при наличие на две кумулативни условия – договорът да е сключен в писмена форма и да определя срока, в който правото на изкупуване може да бъде упражнено. В случая формата на договора е спазена, но не е спазено второто изискване, тъй като вместо право на изкупуване е уговорено задължение за изкупуване в определен срок след изплащане на парично задължение за лизингови вноски, при това в тежест на икономически слабата страна – потребител по договора за обратен лизинг, като неизпълнението на задължението за изкупуване е скрепено с неустойка.

Наред с това, продавач по първия договор за продажба на МПС е физическо лице и сделката не е свързана с упражнявано от него занятие, следователно, за продавача сделката не е търговска.

Втората сделка по същество представлява договор за потребителски кредит, по който ответникът има качеството на потребител по смисъла на §13, т. 1 от ЗЗП и се ползва със засилена потребителска защита. Специалните правила на търговското право, уреждащи отношенията между търговци, са неприложими.

Третата сделка – „обратната“ покупко-продажба не е търговска, тъй като купувачът по договора за покупко-продажба е физическо лице и сделката има за предмет вещ за лично потребление – чл. 318, ал. 2 от ТЗ.

Трите сделки са неразривно свързани и нито единият от договорите не би бил сключен без предварително да е уговорено сключването на другите два като същинската цел е предоставяне на паричен кредит от търговец на физическо лице – потребител, а целта на първата сделка е да се обезпечи вземането на лизингодателя по договора за потребителски кредит с имущество на кредитополучателя.

Ето защо, договорът за покупко-продажба на МПС от 16.07.2019 г., като неделима част от комплексното правоотношение между страните по договора за обратен лизинг, представлява продажба с уговорка за изкупуване и е нищожен на основание чл. 26, ал. 1, предл. 1-во от ЗЗД – поради противоречие на императивната разпоредба на чл. 209 от ЗЗД. Нищожността произтича пряко от сделката и от събраните по делото доказателства, поради

което следва да бъде установена и съобразена от съда.

Поради обстоятелството, че договорът за покупко-продажба на МПС от 16.07.2019 г. е нищожен, лизингодателят не е придобил право на собственост върху лизинговата вещ. Собственик на процесното МПС е останал лизингополучателят, който има правомощието да ползва вещта и с оглед на абсолютния характер на вещното право на собственост може да го противопостави на всяко лице, в т.ч. на лизингодателя. Това обстоятелство лишава сключения договор за обратен лизинг от основание, тъй като причината лизингополучателят да се съгласи да заплаща лизинговите вноски е да получи като насрещна престация необезпокоявано ползване на лизинговия актив за срока на договора, както и в последствие да придобие право на собственост върху същия. Като собственик на вещта ответникът има право необезпокоявано да ползва същата и не би могъл да я придобие отново от самия себе си. Доколкото договорът за лизинг е каузална сделка, липсата на основание води до нищожност на същия на осн. чл. 26, ал. 2 от ЗЗД. Презумпцията на чл. 26, ал. 2, изр. 2-ро от ЗЗД е оборена в резултат на установената нищожност на договора за покупко-продажба на МПС от 16.07.2019 г.

С уважените от ВРС обективно съединени иски се претендира установяване съществуване на вземания, възникнали на основание Договор за обратен лизинг № 231 от 16.07.2019 г., който е нищожен поради липса на основание. Доколкото договорът за обратен лизинг не е обявен за недействителен на основание чл. 22 от ЗПК, то и чл. 23 от ЗПК е неприложим в настоящия случай. Доколкото всички иски са предявени на договорно основание – подписания на 16.07.2019 г. между страните договор за обратен лизинг, то същите са изцяло неоснователни и подлежат на отхвърляне.

Предвид несъвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции обжалваното решение ще бъде отменено в обжалваната част.

Въззивната жалба е подадена от назначен от съда особен представител, поради което предварително държавна такса не се внася. Въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати държавна такса за въззивното обжалване в размер на 211,88 лева на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3864/28.11.2023 г., постановено по гр.д. № 5510/2022г. по описа на Районен съд – Варна, в частта, с която е прието за установено между страните, че И. В. В., ЕГН *****, дължи на „Максо България“ АД /с предишно наименование „Кредисимо Супер“ АД/, ЕИК 204611425, следните парични вземания: сумата от 4197,84 лева /четири хиляди сто деветдесет и седем лева и осемдесет и четири стотинки/, представляваща сбор от непогасени лизингови вноски по договор за обратен лизинг № 231/16.07.2019 г. за периода от 20.01.2020 г. до 20.09.2020 г.; ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението 16.07.2021 г. до окончателното плащане на сумата; сумата от 1396,07 лева /хиляда триста деветдесет и шест лева и седем стотинки/, представляваща сбора на дължимата договорна лихва върху непогасените лизингови вноски за периода от 21.01.2020 г. до 07.10.2020 г.; сумата от 222,83 лева /двеста двадесет и два лева и осемдесет и три стотинки/, представляваща мораторна лихва за забавено плащане на лизинговите вноски за периода от 21.01.2020 до 07.10.2020 г.; сумата от 299,31 лева /двеста деветдесет и девет лева и тридесет и една стотинки/, представляваща заплатена Гражданска отговорност на лизинговата вещ за 2019 г. на осн. т. 8.7.4 от ОУ, сумата от 186,09 лева /сто

осемдесет и шест лева и девет стотинки/, представляваща заплатена Гражданска отговорност на лизинговата вещь за 2020 г. на осн. т. 8.7.4 от ОУ, както и сумата от 50 лева /петдесет лева/, представляваща дължима сума за годишен технически преглед за 2020 г., за които суми е издадена по реда на чл. 410 ГПК Заповед за изпълнение № 4686/07.09.2021 г. по ч.гр.д. № 10470/2021 г. по описа на ВРС, 50 състав, на основание чл. 422 от ГПК вр. чл. 79 ЗЗД, чл.342 от ТЗ, и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ исковите на „Максо България“ АД /с предишно наименование „Кредисимо Супер“ АД/, ЕИК 204611425, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Триадика, бул. Витоша №146А, Бизнес център „България“, срещу И. В. В., ЕГН *****, с настоящ адрес *****, за приемане за установено в отношенията между страните, че И. В. В. дължи на „Максо България“ АД следните парични вземания: сумата от 4197,84 лева /четири хиляди сто деветдесет и седем лева и осемдесет и четири стотинки/, представляваща сбор от непогасени лизингови вноски по договор за обратен лизинг №231/16.07.2019г. за периода от 20.01.2020 г. до 20.09.2020 г.; ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението 16.07.2021 г. до окончателното плащане на сумата; сумата от 1396,07 лева /хиляда триста деветдесет и шест лева и седем стотинки/, представляваща сбора на дължимата договорна лихва върху непогасените лизингови вноски за периода от 21.01.2020 г. до 07.10.2020 г.; сумата от 222,83 лева /двеста двадесет и два лева и осемдесет и три стотинки/, представляваща мораторна лихва за забавено плащане на лизинговите вноски за периода от 21.01.2020 до 07.10.2020 г.; сумата от 299,31 лева /двеста деветдесет и девет лева и тридесет и една стотинки/, представляваща заплатена Гражданска отговорност на лизинговата вещь за 2019 г. на осн. т. 8.7.4 от ОУ, сумата от 186,09 лева /сто осемдесет и шест лева и девет стотинки/, представляваща заплатена Гражданска отговорност на лизинговата вещь за 2020 г. на осн. т. 8.7.4 от ОУ, както и сумата от 50 лева /петдесет лева/, представляваща дължима сума за годишен технически преглед за 2020 г., за които суми е издадена по реда на чл. 410 ГПК Заповед за изпълнение № 4686/07.09.2021 г. по ч.гр.д. № 10470/2021 г. по описа на ВРС, 50 състав, на основание чл. 422 от ГПК вр. чл. 79 ЗЗД, чл. 342 от ТЗ.

ОСЪЖДА „Максо България“ АД, ЕИК 204611425, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Триадика, бул. Витоша №146А, Бизнес център „България“, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметката за държавни такси на Окръжен съд – гр. Варна сумата от **211,88 лева** представляваща дължима държавна такса за производството пред настоящата въззивна инстанция, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване (чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____